

que no significava més que deliris de l'imaginació, y aixís s'anava modificant y millorant son estil. Dotat d'un caràcter observador y persuadit que són tant més belles les obres del artista quant més se acosten a la veritat nua de tota influencia d'imperfecció, en aquells dies en que encara no s'havia divulgat l'estudi directe del natural, va fixants'hi atentament per tot arreu y consegueix que cada dia sien més humanes ses figures. Per aquesta rahó és que quan nos fixem en alguna d'elles, nos sembla que aquelles cares les havem vistes y havem conegudes ses personalitats. Y, efectivament, és fama que més d'una vegada sos contemporanis reconegueren en ses obres a subjectes que entre ells vivien, y entre les quals n'hi havien de ben allegades a ell mateix.

Lo ja citat Sr. Miquel y Badia ha escrit sobre les obres del Amadeu: «Ses verges són pageses de la montanya en les línies y en la fisonomia de son rostre transfigurat per un candor angelical y per una expressió dolcíssima; mentres que en los sants penitents féu ostentació d'una gran habilitat esculptòrica modelant ses faccions, les mans y los peus ab una destresa superior y ab una riquesa de petits detalls que no n'hauria encertat mellor l'accentuarlos aquell que hagués concorregut als anfiteatres d'anatomia, cosa que no pogué fer en sa època l'ignorat mestre català.»

De que tenia gran cuidado en apropiari un tipo adequat al personatge que devia representar se'n convenç tot aquell que examina ses obres. Aixís, per exemple, lo misticisme del Sant Bruno que hi ha a Sant Jaume no és lo del Sant Geroni que anys endarrera s'hi venerava junt ab un Sant Tomàs d'Aquino. Ben diferent és lo que expressen les figures del Beat Oriol que poden observarse a Sant Pere, a Sant Cugat y a Sant Sever, del que reflexen les imatges de Sant Marian existents a Sant Just y Santa Maria. Sabia interpretar la diferencia que hi hà entre un menestral y un home del poble baix. Lo Sant Joseph que hi ha en lo grupo del altar del Naixement de l'iglesia de Sant Felip Neri és lo tipo d'un home de la classe treballadora, intelligent y bondadosa, mentres que lo dels pastors és lo d'aquesta gent de l'última classe social que, si honrada, no és perquè tingui clara idea del deber moral, puix tota sa inteligencia's manifesta prenent per saviesa lo que sols és malícia. La Santa Eularia que hi ha en una de les capelles de la Catedral és la figura d'una minyona apenes entrada a la pubertat; la Santa Teresa que pot veures a Sant Agustí és lo tipo de l'extàtica doctora d'Avila, que té molt de l'enamorada donzella; la Mare de Déu dels Desamparats que's venra en lo Pi és lo ti-